

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 275/2021
14.07.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић, Татјане Миљуш, др Илије Зиндовића и Јасмине Стаменковић, чланова већа, у парници тужиоца Република Србија, Министарство одбране, Управа за инфраструктуру, Београд, ул. Немањина бр. 15, кога заступа Војно правобранилаштво у Београду, ул. Бирчанинова бр. 15, против туженог Kozmetik Internacional, Београд, Сурчински пут бр. 130а, кога заступа Сања Џингалашевић, адвокат у ..., ради дуга, вредност предмета спора 2.608.012,08 динара, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 12 Пж 6346/19 од 22.01.2021. године, у седници већа одржаној дана 14. јула 2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 12 Пж 6346/19 од 22.01.2021. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Привредног апелационог суда 12 Пж 6346/19 од 22.01.2021. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду 22 П 6305/2018 од 25.09.2019. године, у ставу I изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезан је тужени да тужиоцу плати на име главног дуга износ од 2.608.012,08 динара са законском затезном каматом почев од 29.11.2018. године до исплате. У ставу II изреке, обавезан је тужени да тужиоцу плати износ од 54.000,00 динара на име трошкова парничног поступка.

Пресудом Привредног апелационог суда 12 Пж 6346/19 од 22.01.2021. године преиначена је првостепена пресуда и одбијен тужбени захтев да се тужени обавезе да тужиоцу на име главног дуга плати износ од 2.608.012,08 динара са законском затезном каматом од 29.11.2018. године. Обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове првостепеног поступка у износу од 35.000,00 динара и трошкове другостепеног поступка у износу од 113.680,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио благовремену ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права. У ревизији се позива на одредбу члана 404.

Закона о парничном поступку и предлаже да се о ревизији одлучује као о изузетно дозвољеној због потребе за уједначавањем судске праксе.

Према члану 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 18/20) ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Оцењујући испуњеност услова за дозвољеност ревизије изјављене на основу цитиране законске одредбе, Врховни касациони суд је нашао да у овој врсти спора не постоји потреба за уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права, као ни разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана. Побијаном другостепеном одлуком правноснажно је одлучено о захтеву тужиоца према туженом за исплату потраживања из уговора о закупу, о ком потраживању је закључено вансудско поравнање. Имајући у виду садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и разлоге на којима је заснована побијана другостепена одлука, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени законски услови за изузетну дозвољеност ревизије, које прописује одредба члана 404. став 1. Закона о парничном поступку. Питање застарелости потраживања не изискује ново тумачење права, нити ревидент указује на другачију релевантну судску праксу. Позивање ревидента на пример судске праксе у одлукама Савезног суда Гзс 37/99 од 27.01.2000. године и Вишег суда у Чачку Гж 305/2014 од 21.05.2014. године је без утицаја у конкретном случају, с обзиром на то да наведене одлуке очигледно имају другачији чињенично правни основ у односу на ову парницу. Једна одлука, Апелационог суда у Београду Гж 1464/2018 од 26.10.2018. године, на коју ревидент указује, не чини релевантну судску праксу, а и та одлука је заснована на закључку да је одржан рок застарелости из члана 375. Закона о облигационим односима, па се не може сматрати супротном побијаној.

Позивање тужиоца на погрешну примену материјалног права од стране другостепеног суда и на разлоге за примену одредбе члана 371. Закона о облигационим односима којом је прописан рок застарелости од 10 година, не представља основ релевантан за изјављивање ревизије у смислу члана 404. Закона о парничном поступку. Такође, позивање на битну повреду поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку није од значаја, јер не представља дозвољен разлог због ког се ревизија може изјавити.

Зато је на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку одлучено као у ставу првом изреке овог решења.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ 72/11... 18/20) и нашао да ревизија тужиоца није дозвољена.

Према одредби члана 479. став 6. Закона о парничном поступку прописано је да у споровима мале вредности против другостепене одлуке није дозвољена ревизија.

Према одредби члана 487. став 1. Закона о парничном поступку предвиђено је да у поступку у привредним споровима, спорови мале вредности су спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужилац је тужбу поднео дана 29.11.2018. године, а вредност предмета спора износи 2.608.012,08 динара.

Имајући у виду да вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде очигледно не прелази законом прописани цензус у висини динарске противвредности 30.000 евра на дан подношења тужбе, ради се о привредном спору мале вредности из одредбе члана 487. Закона о парничном поступку, па стога ревизија сходно одредби члана 479. став 6. Закона о парничном поступку није дозвољена.

Без утицаја на дозвољеност ревизије је то што је другостепени суд преиначио првостепену одлуку и одбио тужбени захтев, јер је ревизија законском одредбом искључена као ванредни правни лек у споровима мале вредности.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је применом одредбе члана 413. Закона о парничном поступку одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранко Станић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић